

A szexualitás története sorozat - Szûcs Ákos írásai

1. rész

Az Ősi ember és a primitív törzsek

Azért mi tényleg szerencsések vagyunk! Nem elég, hogy az egész földgolyót uralmunk alá hajtottuk, még a szexualitás szempontjából is kiemelkedünk az összes többi faj közül. Az ember a legszexuálisabb lény a bolygónkon. Van egy alapvető különbség az ember és az állat nemisége között, mégpedig az, hogy míg más emlősök az év bizonyos szakaszaiban képesek csak párizni, az ember előtt szinte végtelen horizontok nyílnak meg; akár napi több aktusra is képes. A többi állathoz mérve ez szinte hihetetlen gyakoriságot jelent, ennek oka pedig a gyermeknevelés problematikájában gyökerezik. Ha egy növényevő utódot hoz a világra, az néhány óra múlva lábra áll, egy majomkölyök anyja bundájába kapaszkodik, az ősember gyermeke viszont évekig életképtelen lett volna szülői gondoskodás nélkül. Sőt, ha a hím nem tartotta volna el az egész családot, még az anya is valószínűleg éhen pusztult volna! Szoros párkapcsolatra volt tehát szükség, hogy a család sokáig együtt maradjon, ennek pedig

legbiztosabb módja a rendszeres, örömgazdag nemi élet kifejlődése volt. A másik alapvető különbség, hogy az állat nősténye nem élvezi a párást, az aktus után közönyösen bóklszlik tovább. Ugyanez a magatartás az „ősasszonynál” - mivel felegyenesedett, a méhe függőleges helyzetet vett fel - veszélyeztette volna a hímivarsejtek célbaérkezését (lásd: gravitáció). Ezért a természet megtalálta a legkellemesebb megoldást: az ember „nősténye” is élvezi az ölelést, s utána kellemes fáradtsággal elnyúlik a fekhelyen, vízszintes pózt vesz fel, így segítve a fogamzást. A kölcsönös szexuális öröm pedig lassacskán megszüli a szerelmet (ma már ez általában fordítva történik), vagyis a gyermekneveléshez elengedhetetlen szoros érzelmi kötődést.

Kültakarónk is idomult a szexualitás, a párkapcsolat kiemelt szerepéhez, hiszen az időjárás viszonyosságait jobban viselnénk szőrösen, ám csupasz bőrünk egymással való érintkezése jelentős erotikus-érzelmi többletet jelent az állati szexussal szemben. Ez a meztelenség viszony nagy veszélyt jelentett a párkapcsolat stabilitására nézve. Gondoljunk csak el: míg a többi emlősnél a nem szervek gyakorlatilag csak páráskor látszanak, addig a felegyenesedett embernél mindig, s ez meglehetősen nagy kihívást jelent. Valamit ki kellett találni, s ez a valami a ruha volt, amit bármilyen meglepő, nem a hideg elleni védekezésésképp találták fel őseink - lásd: Közép-Afrika éghajlata-, hanem a nemi szervek letakarása miatt. Mindez persze nem egyik napról a másikra zajlott le. Kellott hozzá pár ezer év evolúciója, hogy előttünk állhasson fajunk alapmodellje: a szexmániás, szerelmes és szemérmes csupasz főemlős.

Sok etnográfus vizsgálta már a világ félreeső helyein élő primitív törzseket azzal a céllal, hogy megtudjuk, milyenek voltak őseink szexuális szokásai a kőkorszakban, s többnyire bizony kudarcra jutottak. Néhány tanulságos esetet azonban sikerült rögzíteniük, többek között a nők megítélésével, és a helyi nőideállal kapcsolatban. A dél-amerikai indiánok egyes törzsei például a nőket amolyan szeleburdi, komolytalan népségnek tartják, akik nem felelősek a tetteikért, így még a hűtlenség is elnézhető nekik. Egy dolgot nem tudnak csak megbocsátani nekik, ha valamelyik kilesi az évente megrendezett exkluzív férfiünnepséget (kanbuli, kani-bál), s ilyenkor a rajtacsípett leleselkedő büntetése nem más, mint hogy a szertartáson részvevő valamennyi férfi magáévá teszi.

A legtöbb természeti nép nem tud mit kezdeni a menstruáció jelenségével, s arra a pár „nehéz” napra bezárják asszonyaikat a Tisztító Házba, ahonnan csak éjszaka jöhetnek ki mosakodni.

Egyetlen dologban azonban a világ bármely vidékén élő férfi hasonlít egymásra: mindenhol szeretik a szép nőket. De a szépség fogalma, vagyis hogy hol mi számít szépnek, az már igencsak eltérő képet mutat. Polinézia egyes részein azt a nőt tartják szépnek, aki a lehető legfehérebb és a legkövérebb. A helyi Cindy Crawford tehát naphosszat ücsörög az árnyas szobában, miközben nagy odaadással hízlalják őt a férfiak. Egyes közép-afrikai népeknél is - valószínűleg a gyakori éhezés miatt - a telt idomú nőkre buknak. Egy törzsfőnök is annál tekintélyesebb, minél több, és minél kövérebb felesége van. Ez egyfajta státusszimbólum, mint nálunk a Mercedes, meg az úszómedence a kertben. De akadt még egyéb furcsaság is e témában. Szamoa szigetén például nem ismerik a féltékenységet, megdöbbennek, ha valakinél ilyesmit tapasztalnak. Néhány afrikai törzsnél is tapasztalhatunk hasonlót, csak hogy ott az asszony nem más, mint vagyontárgy, amit őrizni, vigyázni kell. Ezért aztán, ha egy férj elutazik, feleségét rábízza egy másik férfira, hogy az lássa el - minden téren. (Jobb kifizetni az őrzött parkolót, mintsem hogy ellopják a kocsit). Ezzel szemben a bantuk féltő gondoskodással vigyáznak lányaikra, s gondjuk van arra is, hogy az első éjszaka ne legyen kellemetlen, a lány szüzességét ugyanis mindig egy tapasztalt férfi veszi el az esküvő előtt.

Szinte az összes természeti népnél megtaláljuk az avatás rítusát. Ez a szokás tényleg az

őskorból ered, oka pedig a mai eszünk számára elképzelhetetlen mértékű csecsemő- és gyermekhalandóság. Értelme tehát: aki megéri a kamaszkort, az már biztos, hogy életben marad, az már „minőséget képvisel”, tagja lehet a közösségnek, saját házat építhet. (Innen ered a „megházasodik” kifejezés is.) Az avatás mindig fájdalmas és leggyakrabban a fiúkat érinti. Legismertebb avatási szertartás, a körülmetélés, melynek szokása egyes népeknél, vallási csoportoknál a mai napig fennmaradt. Afrikában sok olyan törzs van, ahol a lányok is részesülnek egy kellemesnek szintén nem mondható rítusban. A fekete kontinensen ugyanis elég gyakori volt, hogy a lányok kis szeméremajkait összevarrták, hogy biztosan megőrizték a szüzességüket, s csak az esküvő előtt vették ki a varratokat. Még ennél is barbárabb az az egyes afrikai országokban még mindig élő szörnyűség, hogy a serdülőkor küszöbén -a körülmetélés szertartásához hasonlóan- a lányoknak kimetszik a csiklójukat, egy életre megfosztva őket a szerelem testi örömeitől.

A primitív népek produkáltak néhány, európai szemmel nézve igencsak furcsa szexuális szokást is. Egyes szigeteken, ha elérkezik az idő, a felserdült fiúk nagy bulit csapnak, majd végigrohannak a falun, s amelyik nő a kezük egyébe kerül, azzal próbálnak közöszlenni. (Az óvatos férfiak ilyenkor bezárják könnyűvérű hitvesüket a házba). Hasonlít ehhez a polinéziai mundumugurok vitézi próbája, melynek neve moetotoló. Ez úgy történik, hogy az ifjú harcos éjjel bemászik egy hölgy szobájába, s száját befogva, alvás közben megerőszakolja. Persze, ha a család rajtakapja e gáláns kaland közben, irgalmatlanul összeverik, ezért az előrelátó ifjak kókuszolajjal kenik be a testüket, hogy könnyebben ki tudjanak siklani üldözőik szorításából.

A legvisszataszítóbb szokás azon a polinéziai szigetcsoporton alakult ki (hogy miért és hogyan, az rejtély), ahol a serdületlen gyerekeket a felnőttek szabadon használhatják nemi vágyaik kielésére. Ott a pedofília a hétköznapiak természetes része lett, sőt a gyerekeket tulajdon szüleik is kihasználják szexuálisan. Hogy ez mióta tart így, azt nem tudni, de biztos, hogy már több (de)generáció így élt, hiszen mindenki számára ez a természetes életmód. De hagyjuk a perverzitások felsorolását.

A tanulság így is világos lehet: a primitív népeket vizsgálva vajmi keveset tudhatunk meg az ősember szexuális szokásairól, hiszen a természeti népek legfeljebb eszközkultúrájukat tekintve lehetnek az ősember kései tükrői. Ezek a törzsek ugyanis nem megálltak az emberi fejlődésben, hanem leszakadtak, letöredeztek róla, s földrajzi elzártságukban fejlődésük félresiklott, zsákutcába került, ezért érezhetjük szokásaikat gyakran brutálisnak, embertelennek, életellenesnek. Egy dologban azért segíthetnek nekünk: megmutatják, hogyan nem szabad. A szerelem és a szexualitás egymásba olvadó harmóniája az élet, a természet, az Isten csodálatos ajándéka a homo sapiensnek. Érezzük magunkat elkényeztetett fajnak, és éljünk vele Ember módjára.

2. rész

Az ókori Kelet

Mikor az utolsó jégkorszak is véget ért, az éghajlat megváltozott, a tájat zöld fű, fák, kalászos növények borították el, s bekövetkezett az emberiség életének legdöntőbb fordulata: őseink áttértek a termelő életmódra. Az állattenyésztés apróbb zökkenőkkel indult csak el, hiszen nem volt egyértelmű, milyen állatot érdemes, milyen nem, tenyészteni. Megpróbálkoztak a vízilóval is, de néhány haláleset után felszámolták az állományt. (Alsó- és Felső Egyiptom egyesítőjét Ménész fáraót is viziló „ragadta el”.) A kenguru rúgott és bokszt, a gímszarvas pedig párzási időben úgy bömbölt, hogy hetekig nem tudtak aludni. Szóval, jó időbe telt, míg kikísérletezték a mai békés, tejet, húst, gyapjút adó bávatag jóságokat.

A megtermelt élelem nem mindig volt bőséges, s elég volt egy rossz termésű év, vagy természeti katasztrófa, az éhínség máris felütötte a fejét. A közösség léte függött tehát attól, hogy az állatok szaporodjanak, s a víz és a nap megtermékenyítse a földet. A magasabb szellemi erők jóindulatának megszerzését célozza az őskortól öröklött számos termékenységrítus. A legtöbb keleti országban templomot is emeltek, papnői is voltak a termékenyséért felelős isteneknek. Mezopotámiában Istar templomában voltak ilyen papnők, s hogy mi történhetett a rítusok alatt, azt jól példázza a Gilgames eposz, hiszen a címszereplő éppen egyikük szerelmével csábítja ki Enkidut a vadonból. (Teljes sikerrel egyébként, hiszen civilizált városlakóvá válik.) Istar másik neve Innin, s ilyenformán nemcsak a termékenység, hanem a testi, lelki szerelem védnöke is egyben. Állandó jelzője igen sokat mondó: Égi Szajha. Hogy országa termékenységét biztosítsa, a király rendszeresen ellátogat szentélyébe, s ha a rengeteg lépcső megmászása után - a templom a Zikkurat tetején épült - még a papnőt is képes volt „megölelni”, úgy bebizonyította, hogy méltó az uralkodásra. Ezek a papnők egyébként akkora becsben voltak, olyan fontos szerepet játszottak az ország életében, hogy tilos volt lealacsonyodniuk. Hammurapi törvényei szerint, ha egy ilyen nő „...kocsmát nyit, vagy kocsmába lép sörért, égessék meg !” Az alacsonyabb rendű utcalányoknak persze lehetett kocsmába járniuk. Őket kalmasitumnak, „magszedőnek” hívták (nem búza). A házasság szentségére nagyon vigyáztak, a házasságtörőket vízbe fojtották, azt az apát, aki menyét, vagy fiának választottját megerőszakolta, tűzbe vetették. (Kivéve, ha a menyasszony még szűz volt, ezen esetben választhatott apa és fia között.)

Az egyiptomiak is végeztek különböző termékenységvarázslatokat, egyik legnagyobb ünnepüket pedig Ozirisz pótpéniszze (!) tiszteletére tartották. Miért volt Ozirisznek pót ? Mert az eredetét a legenda szerint levágták, de egy isten még ilyen kínos helyzetben is feltalálta magát, Ozirisz is készítetett magának egy másolatot. A fáraókat dicsőítő feliratok mellett megtaláljuk az alacsonyabb rangú emberek túlvilágra szánt mentegetőző feliratait is: Nem volt polgárlány akit megerőszakoltam!” vagy „Nem volt kapcsolatromlott fiúkkal” - szóval az ilyesféle dolgok nem lehettek nagyon ritkák ekkoriban. Csekély mennyiségű forrásunk arra utal, hogy az egyiptomiak monogám házasságban éltek, kivéve persze a fáraót. Igaz, hogy a házasságtörő nőt kutyák elé vetették, de ismerünk hivatali viselő, sőt orvosnőt is, s ez arra utal, hogy az Ókori Keleten belül Egyiptomban lehetett a nőknek a legjobb sorsuk. A fivér - nővér házasság az előkelők divatja volt, s a fáraók is gyakran éltek vele. Ennek magyarázata, illetve célja igen egyszerű: a vagyon és a hatalom családon belül tartása.

A szexualitás az ókori India életének is szerves, természetes része volt, sőt ! mai szemmel nézve döbbenetes az a teljes gátlástalanság, amellyel ezt a témát kezelték. A termékenyséért felelős istent, aki pusztító ugyan, de újrateremtő is, ők Sivának hívták. Síva jelképe a lingam, vagyis a hímvessző, s a tiszteletére emelt templomokban hatalmas lingamszobrok előtt imádkoztak gyermekáldásért a nők, vajjal kengették, felkoszorúzták. A templom falán szobrok láthatók, melyek szerelmi jeleneteket ábrázoltak, ám európai turisták inkább pornófilmekre

szoktak asszociálni, amikor meglátják őket, pedig nem ez a céljuk. Az ind filozófia szerint az embernek állandóan tökéletesítenie kell magát a testi és lelki értelemben, és teljesen evidens, hogy idetartozik a szex is. Míg Egyiptom és Mezopotámia szerelmi életéről töredékekből, homályos utalásokból próbálunk következtetni, Indiából fennmaradt egy több száz oldalas szextankönyv. Pontosabban nem is egy, hanem kettő. A Káma-Szutra a III. század körül keletkezett, és eredetét egy mítosz világítja meg: Mikor Siva isten szeretkezett feleségével Párvátival (nem siették el egyébként az aktus ezer évig tartott) egy szolga kileste, s lehozta az embereknek a TUDÁST, miként Prométheusz a tüzet. A legváratlanabb és legmegdöbbentőbb a könyvben az, hogy míg a nő Indiában éppoly jogfosztott és kiszolgáltatott a férfinak, mint keleten másutt, a Káma-Szutra szerint a nemi érintkezés lényege a nő minél tökéletesebb boldogságának elérése. Aprólékos részletességgel ismerteti a szeretkezés lehetséges módozatait, tanácsokat ad, mivel lehet a péniszt kellő méretűvé növelni, vagy éppen helyettesíteni, hiszen a legnagyobb kék az, mikor azonos nagyságú férfi és nő találkozik. A nemi szerv nagysága alapján megkülönböztethetünk 3-3 típust: van az öztehén-nő, a kanca-nő és az elefánt-nő, míg a férfiaknál: nyúl, bika, csödör. Egy nyúl-elefánt koitusz tehát csekély eredménnyel kecsegtet, míg a kanca méretű hölgy remekül érezheti magát a bikával. (V.ö.: "Segítség!!!Bika!!!Segítség!!!Bika!!!....Hmmmm...Bikuci!). A másik szexkönyv címe: Anangaranga. Ebben a szeretkezés 64 ajánlott testhelyzetét írja le a szerző, és mi csak csodálkozással vegyes irigységgel gondolhatunk arra, hogy milyen ötletesek és milyen hajlékonyak

voltak a régi indiaiak. Amilyen kellemes lehetett Indiában egy nő élete, olyan borzalmas volt Kínában. A kínaiaknak még szerelemistenük sincs, sőt, maga a szerelem szó is olyasmit jelentett, hogy irigyel, sajnál valakitől valamit. A „szép” szavuk is csupán ennyit jelent: valaki, aki képes gyermeket hozni a világra. Létezik, hogy a kínaiak nem ismerték a szerelem és a szépség fogalmát? Biztosan ők is örömeiket lelték a női bájokban, még ha szerelmes verseik hasonlatai egy kissé idegenek is európai ízlésünknek: "Keze akár a zsenge csorbóka, Bőre, mint a fagyott zsír, nyaka akár a bogaré, a fogai dinnyemagvak, a homloka kabócáé, szemöldöke lepke csápja."

Az ókori Kínában nagycsaládban éltek az emberek, amelynek feje, a legidősebb férfi - néha nő - élet-halál ura volt. Ebben az öregek uralta világban a szerelem bizony nem volt első helyen szereplő kérdés. A fiatalok jövődöbelijét már gyermekkorban kiszemelték, s csak az esküvő napján találkozott az ifjú pár. A férj megölhette házasságtörő feleségét, vagy ha az nem tudott neki fiúgyermeket szülni, törvényesen tarthatott ágyasokat. Egy nő felügyelet nélkül nem hagyhatta el a házat, s hogy az otthon ülést megkedveltessék az asszonyokkal, kitalálták a lábalkötést, ami azt jelentette, hogy a kislányoknak talpuk alá szorították lábujjaikat, így változtatva meg a láb növekedését. Ez a megnyomorított láb rendkívül erotikusnak számított, Kínában a szerelmeskedés a láb megfogásával kezdődött. De mivel folytatódott? A kínai filozófia szerint a férfierő (jang) a spermiumban található, a női erő (jin) pedig a hüvelyben. Egy okos férfi tehát úgy ölelkezik, hogy részesüljön a nő erejéből, anélkül, hogy csökkenne az övé. A jelszó tehát: Szeretkezz százszor megömlés nélkül !

A keleti társadalmakban nyomasztóan kegyetlen patriarchátus, tehát férfijogú társadalom épült ki, az élelem megteremtése ugyanis mindennél fontosabb volt, és ezt a férfiak végezték. Ebből a szempontból a gyermekek és a nők másod-, de inkább harmadrangú tényezők voltak, hiszen nem termeltek, csak fogyasztottak, s a férfinak kellett gondoskodni róluk. Jól példázzák ezt Hammurapi törvényei: miközben a házasságtörés büntetése vízbefojtás, elválni azért lehet, csak a férjnek el kell tartania a tőle elvált asszonyt is. Vagy egy másik, mely szerint, ha egy férj

hadifogságba esik, asszonyának addig kell hűnek maradnia hozzá, amíg van a házban élelem. Ha a spájz kiürült, a nő is nyugodtan átköltözhetett egy másik férfihoz. A család tehát nemcsak fojtogatott, gyötört és megalázott- a kínai apa engedetlen gyermekét nyugodtan megölhette, sumer családfő gyermekeit, feleségét is eladhatta rabszolgának -, hanem óvott, védett, oltalmazott is. Mert volt valami sokkal rosszabb minden boldogtalanságnál, lábelkötésnél, erőszaknál és bezártságnál: az éhhalál.

3. rész

A görögök

Milyenek voltak a görög istenek? Olyanok, mint maguk a görögök. Okosak, méltóságteljesek, de telis-teli emberi gyarlósággal. Keresztény kultúrán pallérozódott gondolatvilágunkat bizony meghökkenti az istenek ilyen ábrázolása. Az Uránosz ellen lázadó fiú, Kronosz, egy gyémántsarlóval levágja apja nemzőservét, majd feleségül veszi nővérét, gyermekeit pedig megeszi. Az új főisten Zeusz mindenféle alakot magára ölt hogy házasságkötésekor elrejtőzhessen felesége féltékeny pillantása elől. Félrelépéseinek se szeri se száma, általában állat képében jelenik meg a légyotthon, de volt aranyeső is, s az sem zavarja különösebben, hogy a sas képében elragadott Ganümedész történetesen szintén hímnemű. Poszeidon átka következtében Minosz felesége beleszeret egy bikába és Daidalosznak kell egy műtehenet ácsolnia, hogy annak belsejébe bújva a hölgy szerelme beteljesülhessék. Mikor Héphaisztosz rajtakapja feleségét, Aphroditét, Árészsal, a ruhátlan párra egy vashálót vet, s az Ölümposzi istenek asztalára helyezi a két szorult helyzetben lévő szerelmest. Az istenek jót kacagnak azon, hogy milyen leleményes ez a kovácsisten, s eszükbe sem jut, hogy meglepődjenek a házasságtörésen.

A görögök nemiséghez való viszonya gyökeresen más volt, mint manapság. A krétai nők dekoltázsa a kebel alatt húzódott, s a mellbimbókat rúzsozták ki. A görög poliszok tele voltak priaposz, pán, szatürosz vázafestményekkel, szobrokkal, amelyek - hogy úgy mondjam -, ezeket a félisteneket nemileg erősen felzaklatott állapotban ábrázolták. A komédiát játszó színészek hatalmas bőrfalloszokat kötöttek a derekukra, úgy rohángáltak a színpadon, s hogy ezek teljesen nyilvánosan történtek, arra utal, hogy a görögök egyáltalán nem érezték szeméremsértőnek. Annál szigorúbban örködtek feleségük erkölcsé fölé. Egy lány jogilag apja gyámsága alatt volt, később a férj, majd ha megözvegyült a legidősebb fia uralkodott fölötté. (Egy nő nem köthetett egy véka gabona áránál nagyobb üzletet.) 16-18 éves korukban mentek férjhez, szinte mindig szűzen, miután az apa és a leendő férj megegyeztek az anyagiakban. A nő dolga a házimunka és a gyermeknevelés volt, az utcára csak a városfelügyelők (akkori rendőrök) tudtával és akkor is csak kísérettel léphettek ki. Nem csoda, hogy a lányok férjhezmenetelük előtt siratóéneket énekelve búcsúztak a boldog gyermekkortól. A bezárt, élmény és információszegény helyzetbe kényszerített feleség természetesen nem tudott lelki társa lenni az általában művelt, népgyűlésekre, színházba, sportversenyekre, lakomákba járó férjnek. A politizálás ugyanis megkövetelt bizonyos képességeket, minimum az írás - olvasás tudományát, hiszen a népgyűlési határozatokat, törvényeket kötéblára vésték. Aki ezeket nem tudta elolvasni azt „magánéletbe visszahúzódó embernek”, görögül idiotésznek nevezték. Hát nem volt éppen dicséret. A férfiak azonban menekülhettek, az örömtelen, szerelem nélküli házasság elöl, hiszen - míg a nő házasságtörése elűzéssel, s a szerető agyonverésével járt -, addig a férfiak a házon kívül vígan élhették világukat. Mit mondjak: élték is, hiszen a görög

városállamokban prostituáltban nem volt hiány. A legolcsóbb tucatörömlányok a bordély előtt vártak kuncsaftra, lenge öltözékben, bájaikat felfedve hívogatták a testiségre vágyó kisebb igényű laposabb erszényű urakat. Őket pornéknak hívták, a róluk készült rajz a porné-gráfia. Mikor nem volt vendég, szöttek - fontak így gazdagították a szabadidejükben is az őket futtató „vállalkozókat”. A középárfolyamot az ún. „hárfás és fuvolás” lányok képviselték, akiket egy-egy lakomára lehetett bérbe venni, az eszem-iszom közben zenével, tánccal és még egy-két dologgal szórakoztatták a vidám társaságot. A görögöket nem nyomasztották a gyakori partnercseréből származó XX. századi problémák sem, hiszen a fertőző nemi betegségek az ókorban gyakorlatilag ismeretlenek voltak. A prostituáltak arisztokráciáját hetéráknak hívták. A szó társnőt jelent, és már ez is sokat elárul a férfitársadalom tagjainak megbecsüléséről. A hetérák műveltek voltak, zenén és táncon kívül értettek a politikához, gyakran a művészetekhez is, szellemesen társalogtak, így a férfiak lelki kapcsolat utáni vágyát is ki tudták elégíteni. Nem csoda, hogy áruk néha a csillagos égig emelkedett. A legnagyobb megbecsülésben Aszpáziának, Periklész kedvesének volt része, aki olykor a kor legnagyobb bölcselőit is megleckéztette éles eszével, gyorsan pörgő nyelvével, intelligenciájával. Tudunk olyan hetéráról, kinek szobra Delphoiban volt fölállítva egy makedón és egy spártai király szobra között, sőt olyanról is, aki nagy vagyont gyűjtve, újjáépítette városának falait, amit Nagy Sándor lerombolt.

A vidéki kisbirtokos parasztoknak azonban nem volt pénzük hetérára, de még hárfás lányokra sem. Őket más gondok aggasztották. Mivel a görög poliszok többsége szigeten, vagy hegyek által körülvett völgyben feküdt, így ha az adott terület túlnépesedett, bizony nem tudtak új földeket művelés alá vonni. Eleinte ilyenkor a lakosság egy részét kihelyezték más vidékre (ezt hívjuk görög gyarmatosításnak) de mikor elfogytak a szabad földek más megoldást kellett kitalálni. Rettenetes kutyaszorítóban voltak! Ha saját feleségükkel szeretkeznek abból könnyen lehet szaporulat, akkor viszont éhezni fognak. Más feleségével veszélyes, hiszen senki nem teszi ki magát egy kis etyepetyéért az agyonverés veszélyének, a fiatal lányok ártatlanságára pedig nagyon vigyáztak. A prostituáltak messze voltak és drágák, így a kör bezárult. Az ösztönök azonban követelik a jussukat, így a szegényebb férfiak kénytelenek voltak megtalálni az egyetlen kikaput: egymást. Ezt gazdasági homoszexualitásnak nevezzük, mikor az ember kényszerből fordul saját neme felé. A homoszexualitás másik fajtáját a törzsi társadalmak korából örökölték a görögök, ez az ún. beavatási homoszexualitás. Ezt az aktust Krétáról ismerjük, tulajdonképpen jobb, ha pederasztának nevezzük. Ez úgy történik, hogy egy férfi bejelenti a családnak, hogy el akarja vinni a serdülő fiukat. A család nem rejti el, de amikor a fiúszöktetés megtörténik, úgy tesznek, mintha üldöznék, viszont arra nagyon vigyáztak, hogy ne ériék utól (ugyanis: nagyon örülnek a megtiszteltetésnek). A fiú 60 napig van a férfi társaságában, ezalatt megtanul vadászni, társaságban viselkedni, és minden olyan dolgot amire a későbbiekben szüksége lehet. A két hónap eltelte után a férfi visszaviszi szüleihez, s egy ökröt, egy köpenyt, és egy kupát ad neki. Az ökör a vadászat, a köpeny a harc, a kupa a férfiaság jelképe, így tulajdonképpen egy férfivá avatási szertartásról van szó. A homoszexualitást tehát az összes (!) krétai férfi átéli életében legalább kétszer, egyszer mint avatott, egyszer mint avató. Ez a szokás Spártában is élt, sőt, megbüntették azt, akinek nem volt ilyen kapcsolata. A spártaiak nagyon szép emberek lehettek, hiszen egy egész város egy nagy body-building szalon és fitness klub volt. A nők öltözéke egy közepesen kilyukasztott vászonlepel volt, mely addig ért, mint ma egy miniszoknya, s mivel alsóneműt nem viseltek, így igen izgalmas hétköznapiak lehettek Spártában. De akinek még ez sem volt elég, az megvárta az évenként egyszer rendezett ünnepet, ahol a fiatal lányok és fiúk egymás szemé láttára

meztelenül táncoltak és tornáztak. Spártában a házassághoz senki nem vett zsákbamacskát. Az athéniak a fiúszerelem magasabbrendű kapcsolatnak vélték a nőkkel folytatott viszonynál, hiszen a homoszexualitás csak a férfi - férfi közötti lelki kapcsolattal, barátsággal együttjáró mellékes dolog volt. Ezért szerintük a férfiszerelem az Égi Aphrodité, a heteroszexualitás a Földi Aphrodité ajándéka. Kissé paradoxonnak tűnik, de logikus ezek után, hogy a homoszexuális prostituáltakat viszont kizárták az állampolgári jogokból, megvették, elutasították őket, hiszen egy magasabbrendű kapcsolatot szállít le a puszta érzékiség szintjére. (Pfúj, pont olyan vagy mint a feleségem!)

Azt hiszem ezek után már érthető a görög istenek „furcsa” viselkedése, hiszen őket a görögök alkották saját képmásukra, és hűen tükrözik életszemléletüket. Minden téren szabad emberek voltak, így egy kis házasságtörés vagy prostituálttal való kapcsolat nem tartozott a szégyenteljes dolgok közé. A homoszexualitásra pedig - szükségből erényt kovácsolva és filozófiával alátámasztva - még olykor büszkék is voltak. Platón szerint az a legjobb hadsereg, ahol a katonák egymás szeretői, hiszen borzasztóan ciki a kedvesem előtt gyávának mutatkozni. Egyes történészek szerint a thébaiak Szent phalanxsza ezt az elméletet igen nagy hatékonysággal ültette át a gyakorlatba.

Copyright 1999-2002 Szûcs Ákos
(A sorozat további részei megjelenés alatt...)

forrás: <http://www.kunsagi.com/szextortenet/osemberszex.html>